

Annenin Gözyaşları

– ahmet-unal-c · 06 Kasım 2009

Orta yaşlı kadın, evin içinde telaşlı bir haldeydi. Eşyaların yerini değiştiriyor, örtüleri düzeltiyor, arada bir mutfığa gidip pişmekte olan yemeğe bakıyor, tekrar salona dönüyordu. Sokaktan gelen her seste pencereye koşuyor, her duyduğu kapı zilinde de, başkasının zili olduğunu anlayıp üzülüyordu.

Başka şehirde iş bulan oğlu, hem uzak yerde olduğundan hem de izin alamadığından 2 aydır gelememişti. Orta yaşlı kadın, büyük bir özlemle oğlunun gelmesini ümit ediyor, kulağı zil sesinde, ayak sesinde telaşla bekliyordu.

Her anneler gününde, çocuğunun ona "Anneciğim, anneler günün kutlu olsun" diyerek, boynuna sarılmasına öyle alışmıştı ki, sanki oğlu kapıdan giriverecek ve koşup boynuna sarılacaktı, sonra da onun için hazırladığı tatlılardan yiyecekti. Oysa oğlu geleceğini söylememişti ki. Kadın, boynu bükük düşündü, "-ya gelmezse, ya izin alamadıysa." İçini özlem dolu bir alevin yalayıp geçtiğini hissetti.

Kadın sabahtan hazırlığa başlamıştı.. Telaşlı halini gören eşi, sorup durmuştu;" Bu telaşın niye?" diye ama cevabını bir türlü alamamıştı. Sonunda da kadın; "Bu gün evde işim çok, sen git-gez biraz" diye ısrar ederek, eşini rica-minnet dışarı çıkarmıştı. "Ya, telaşımın nedenini anlarsa, ya saatlerce beklediğim halde oğlum gelmezse" diye düşünmüştü. "Gelmezse" düşüncesiyle bir daha yüreği titremişti.

Saatler geçip gidiyordu, öğlen olmak üzereydi; "Gelemiyorsan, bir telefon et bari, 'anneciğim' de.." İçinde sıkıntı armaya başlamıştı; "-Anneler gününü kutlamak için bir telefon bile etmeyecek mi acaba? Ben böyle bekliyorum ama o belki hatırlamadı bile. 'Gözden irak olan, gönülden de irak olur' sözü anneler için de geçerli olur mu hiç. Olamaz canım, bir telefon eder en azından. Hoş telefon yetmez, özledim yavrumu, kara gözlerini, yaramaz gülüşünü. Hıh.. yaramaz, dediğimi duysa yine darılır, 'Beni çocuk gibi sevme' der. Sanki nasıl seveceksem..."

Çocuğunu düşündükçe, onunla konuştuğunu düşündükçe yüzü gülüyor, farkında olmadan bir anda neşeleniyordu. Sonra duvardaki saate gözü takılıyor, yeniden durgunlaşıyordu. "Gelmeyecek, telefon bari etse.." diye düşündü istemeye istemeye. "Sesini bari duymuş olurum".

Tam böyle düşünürken, cep telefonunun sesiyle irkildi, omuzlarında bir yorgunluk, bakışlarında bir burukluk telefona uzandı., ekranına baktı, arayan oğluydu.

Sevinmeli miydi? sevinemedi. ...acaba ...acaba gelemeyeceğini söylemek için mi aramıştı. Telefonda kutlayıp geçecek miydi anneler gününü, sarılamayacak mıydı yavrusuna?

Açtı telefonu;

-Alo..

-Alo, nasılsın anneciğim?

-Sağol yavrum, sen nasılsın?

-İyiyim anneciğim.

-Ne yapıyorsun, işler nasıl?

-Biraz zor oldu ama alıştım, hem bu şehre, hem de işe alıştım.

-Öyle mi yavrucuğum.

Söyleliyordu işte ne telefonda kutluyordu, ne de gelmiyeceğini söylüyordu. Sonunda dayanamayıp sordu;

-İzin aldın mı yavrum?

-Evet anneciğim, izin aldım. Sen nerden bildin.

-Nerden mi, anneler günü için izin almadın mı?

-Ha, anneler günü doğru ya. Anneler günün kutlu olsun anneciğim.

-Sen sen.. bunun için izin almadın mı?

-Ah anneciğim, çok sevdiğim, benim için çok önemli bir bayanı görmeye gideceğimi söyledim. Şefim de izin verdi. Şimdi onun yanına gidiyorum.

Orta yaşlı kadın durakladı, sesine hakim olmaya çalıştı.

-Öyle mi, nasıl biriymiş bu?

-Anneciğim, emin ol bana, senin daha önce yaptığın yemeklerden daha lezzetlisini, daha önce yaptığın tatlılardan daha tatlısını yapmıştır, beni bekliyor şimdi.

-Ben... şey... tamam yavrucuğum. Şey, umarım o da seni seviyordur.

-Sevdiğine eminim anne, zaten bu ilk iznimi sırf onu görmek için aldım. Babam nerde anne?

-Dışarıdaydı yavrum. Hah.. kapı çalıyor, sanırım baban geldi.

-Tamam anne selam söyle, ben de mis gibi kokuların geldiği, dünya da en çok değer verdiğim bir dünya güzelinin kapısındaayım.

-Tamam yavrum, söylerim. Sonra yine ara yavrum. Allah'a emanet ol.

Telefonu kapattı. Oysa ne kadar özlemişti oğlunu, ne kadar görmek istiyordu. Kapıya eli uzanırken, gözünden süzülen yaşlara engel olamıyordu.

Kapıyı açtığında, boynuna atılan oğlunun "-Canım anneciğim, anneler günün kutlu olsun!" diye bağırması sanki bir rüya sahnesiymiş gibi geldi. Oğlu; "-Anneciğim, seni sevindirecek bir sürpriz yapayım dedim, lütfen ağlama" dese de, annesi sevinçten hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Şair-Yazar Ahmet Ünal ÇAM ahmetunalcam@gmail.com